

Ένα γαμπρό; Μά έλα πάλι ποῦ δὲν ἤθελε καὶ νὰ διώξῃ τὴ τύχη τοῦ κοριτσιοῦ του. Μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια πλάγιασε νὰ κοιμηθῇ. Μά ποῦ ὕπνος καὶ ἡσυχία;

Τὰ χαράμματα τὸν ξύπνησαν τὰ ὀγκανίσματα τοῦ Σταχτεροῦ. Σηκώθηκε ταραγμένος σὰν ἀπὸ κακὸ ὄνειρο. Κατέβηκε στὸ ντάμι. Ὁ Σταχτερός τοῦ φάνηκε σὰν νὰ τὸν κύτταζε ἀλλοιωτικά τὴ

φορὰ αὐτῇ. Σὰ νὰ διάβασε κάποιον πικρὸ παράπονο μέσ' σ' τὰ μεγάλα ξυπνά του μάτια.

Τὸν χάϊδεψε στὸ λαιμὸ καὶ κυττάζοντας τὸ ἀγαπητὸ ζῶο κατὰμματα:

— « Ἐννοια σου, τοῦ λέει: Μὴ σε μέλλῃ! Θὰ κάνω ὅ,τι πρέπει... Πάμε τώρα στὴ δουλειά μας.

Ἐφόρτωσε τοὺς τενεκέδες μέσα στὰ καλάθια καὶ βγῆκε στὴν αὐλή. Εἶχε ξημερώσει πλιά. Τὴν ὥρα ἐκείνῃ εἶχε σηκωθῇ καὶ ἡ γυναῖκα του νὰ ρίξῃ κριθάρι στὴς κόττες.

— « Ἐννοια σου, μὴ σε μέλλῃ! Θὰ κάνω ὅ,τι πρέπει... Πάμε τώρα στὴ δουλειά μας... »

— Λοιπόν, Μανώλῃ, τί θὰ ποῦμε στὴ Πλουμοῦ, σὰν ἔρθῃ;

— Νὰ τῆς πῆς, Παναγιώτα μου, πῶς πλιὸ καλὰ ἔχω τὸ δικό μου τὸ γαῖδοῦρι, ποῦ γέρασε στὰ χέρια μου, παρὰ κείνο ποῦ θέλει νὰ δώσῃ στὴ κόρη μου. Καλὸ βράδυ.

Μάζεψε τὸ σαλθάρι του, πήδησε ἐπάνω στὸ σαμάρι τοῦ Σταχτεροῦ, πήρε τὸν κατήφορο καὶ σὲ λίγο χάθηκε στὸ βάθος τοῦ μεγάλου δρόμου.

[Σμύρνη, 1910]

ἈΝΔΡ. Χ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΠΙΜΕΣ

ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΙΤΣΟ

ΜΙΑ γοηὰ μαγείρενε — πρῶσα μὲ τὸ βούτυρο καὶ τῆς ἤλθε μιὰ βουλὴ — γιὰ νὰ πάῃ νὰ παντρευτῇ. Δίνει μιὰ τοῦ τσουνκαλιοῦ — κι' ἄλλῃ μιὰ τοῦ καπακιοῦ πᾶνε τὰ φαγιά - ν - ἄλλοῦ: — φᾶτε, σκύλοι, τὰ φαγιά καὶ σεῖς, γάτες, τὰ ζουμιὰ — κ' ἐγὼ πάω νὰ παντρευτῶ, πάω ναῦρω ὠμορφονεῖο — καὶ νὰ νοικοκυρευθῶ.